

[Niels Ravn.]

blem, den, vi mærker mest til i det daglige, er inflationen. I adskillige år steg priserne i Danmark mere end i næsten alle andre lande, og selv om vi i denne henseende har ligget lidt bedre placeret i de allersidste år, skal vi ned på en langsommere stignings-takt. Inflation og prisstigninger giver ikke blot dårligere konkurrenceevne over for udlandet, det giver også utryghed i den daglige tilværelse og en manglende tillid til penge, som kan smitte af på andre sider af livet. Vi må altså finde frem til en bedre balance og gøre det hurtigt.

Efter min mening har vi fire metoder til rådighed, og de må bruges alle fire.

Den første metode er pengepolitikken. Her har vi gennem den høje diskonto, den øgede selvfinansiering i byggeriet og kreditrestriktionerne lagt et loft over kreditmulighederne, og det loft må holdes, indtil der virkelig er bedring i sigte.

Den anden fremgangsmåde, vi har til vor rådighed, er finanspolitikken, altså den stramning af økonomien, som sker ved, at staten inddrager flere penge, end den selv forbruger. Også den må vi fortsætte med, i hvert fald i næste finansår. Det foreliggende finanslovsforslag lever her op til forventningerne, men kun takket være de yderligere besparelser, der kom til i sidste øjeblik. Ja, man må vel endda spørge sig selv, om vi ikke i finansudvalget skulle behandle forslaget ud fra den forudsætning, at vi måske kunne finde enkelte nye sparemuligheder, sådan, at balancen mellem statens aktivitetsstigning og den forventede produktionsstigning blev fuldkommen.

I den forbindelse vil jeg gerne pege på bygge- og anlægssektoren. Det kan vel være svært i dag at overskue, hvordan den samlede anlægsvirksomhed forløber næste år, men én ting er sikker: vi må ikke risikere, at de store offentlige igangsættelser, som trods anlægsstoppet har fundet sted i den sidste tid, igen sætter gang i kapløbet mellem priser, lønninger og skatter. Den økonomiske oversigt, som vi fik forleden dag, peger meget tydeligt på, at der må være arbejdskraft til rådighed for eksporten og for de virksomheder, der konkurrerer med importen. Den peger også på, at forbruget skal holdes i ave. Men er der noget, der har ten-

dens til at omsætte sig i øget forbrug, så er det en for stor bygge- og anlægsvirksomhed.

Den tredje fremgangsmåde, vi kan anvende for at vende udviklingen, er indkomstpolitikken. Oversigten fra det økonomiske sekretariat har som sit hovedpunkt, at indkomstpolitik er nødvendig for at sikre beskæftigelsen. Der peges på, hvor smal den margin er, som Danmarks økonomi skal balancere på, for at vi både kan undgå arbejdsløshed og inflation. Men oversigten giver også håb om, at vi kan nå dette mål, hvis indkomstpolitikken lykkes.

Vi har i mange år været vant til indkomststigninger, der satte rekord i forhold til andre lande, men som til gengæld udhulede pengeværdien og forringede konkurrenceforholdene over for udlandet. Regeringen har nu lagt en plan frem til en politik, der skal stoppe denne tilstand. Alle må være interesseret i, at denne politik bliver realiseret. Hvad fornøjelse har man af den sidste del af indkomststigningen, hvis den blot opluges af prisstigninger, der kunne være undgået? Var det da ikke bedre at nøjes med de indkomststigninger, der virkelig er baggrund for? Det betyder jo, at vi bedre kan konkurrere og dermed i det lange løb blive langt rigere.

Det er ikke let at få brikkerne i indkomstpolitik til at falde på plads. Hver gruppe, ja, vel hver enkelt af os, har så let ved at få øje på, hvor andre kan nøjes med en mindre stigning, og så svært ved at se, hvor meget vi selv skal give afkald på. Regeringens politik er bygget på, at alle må være med — og alle skal med. Det er ganske uberettiget, når nogle fremstiller denne politik som lønmodtagerfjendtlig. Den er startet med et prisstop, som kan være hårdt nok at bære både her og dér. Den skal munde ud i ligelige indkomststigninger for alle grupper, og anderledes kan det heller ikke være.

Jeg tror, alle er enige om, at vi skal nå det resultat, som regeringen har sat som mål. Det er ikke let at afbalancere tingene mellem de forskellige grupper, men det skal gøres, og jeg er sikker på, at befolkningens store flertal venter, at myndigheder og organisationer gør deres yderste for at nå det fælles mål. Gør de det, og gør vi det, vil målet også blive nået.

Den fjerde mulighed, vi har til vor rådigh-